

[Mans Toff.]

mening få det. Noget andet er, og det er sådan set det, der er kendetegnende for denne debat også, også for hr. Auken's indlæg her sent i aftes: man ønsker overhovedet ikke at ytre sig om, hvorvidt man ønsker, at parlamentet skal have en stærkere stilling ud i fremtiden.

En logisk slutning herfra måtte være, at man ikke ønsker et stærkt Europaparlament, men at man i stedet ønsker et stærkt Ministerråd med en absolut fastholdelse af veto retten i dens nuværende særdeles stærke form. Men det siger man heller ikke noget om. Kun gentager man det evindelige postulat, at det er en illusion af tro, at Danmark kan nedlægge veto mod de øvrige medlemslandes beslutninger, men stadig væk ikke ét ord i betænkningen om, hvorvidt man ønsker et stærkt Ministerråd med en veto ret bibeholdt. Man slynger blot om sig med påstande, hvis indhold er udtryk for den værste dualisme, og som kun kan tjene ét formål, nemlig at sabotere debatten, at forplumre debatten så meget, at vælgerne kommer i tvivl, uden at modstanderne mener det påkrævet selv at ytre sig om, hvad de egentlig mener om dette vigtige spørgsmål.

Denne dualisme fra modstandernes side blev for alvor sat i relief i aftes under hr. Auken's indlæg, hvor han efter at have afleveret en bredside mod Det europæiske Fællesskab fastslog, at Det europæiske Parlament ikke har nogen som helst betydning i dag og ej heller vil få det, hvorefter han fastslog, at der var så godt som ingen parlamentarisk kontrol overhovedet i Fællesskabernes beslutningsproces. Disse toner har gang på gang lydt på talrige møder. De har lydt under debatterne her i tinget og er altså nu fremhævet som et væsentligt afsnit i betænkningen. Men dette forhindrer åbenbart heller ikke hr. Auken i her fra talerstolen frejdigt og arrogant på mit spørgsmål at svare, at der er nok af mere påtrængende og alvorlige problemer end dette Europaparlament. Stadig ingen stillingtagen fra EF-modstanderen om, hvilken beslutningsproces han i virkeligheden ønsker sig, for at den parlamentariske kontrol er, som den skal være. Man kritiserer blot og afviser at svare på det egentlige spørgsmål om, hvad der er deres egen opfattelse af denne stilling.

Det er blevet en yndet skik hos EF-

modstanderne at fremhæve alle de mange endnu ikke vedtagne rapporter, der ligger på Fællesskabernes bord til behandling, men den rapport, der omhandler de parlamentariske kontrolmuligheder og fremsætter forslag til et stærkere Europaparlament, nævnes ikke med ét ord i mindretallets betænkning. Hvilken kommentar har man fra modstandernes side til Vedelrapporten, og hvad er årsagen til, at man endnu ikke har hørt nogen kommentar til denne rapport? Det er en rapport, som imødekommer en stor del af den kritik, der har været rejst om den usikre veto ret, idet den fastslår udviklingstendensen, som den har fundet sted siden Fællesskabernes dannelse i 1957, hvor man gik fra Romtraktatens principper om almindeligt flertal, kvalificeret flertal og enstemmighed videre over Luxembourgforliget i 1966, hvor man krævede enstemmighed om alle spørgsmål, hvor de enkelte lande fastslog, at der forelå et for dem vitalt spørgsmål. Og vi er så kommet frem til den nuværende situation, hvor Vedelrapporten som konklusion har sagt, at der kræves enstemmighed nu om alle spørgsmål i De europæiske Fællesskaber, uanset om de er store eller små. Det er sådan, samarbejdet fungerer i praksis, og det er ikke en overtro på jura, som hr. Frode Jakobsen gav udtryk for det i går.

Vedelrapporten har ligeledes imødekommet et andet synspunkt, synspunktet om at styrke den parlamentariske kontrol med beslutningerne på en lang række områder, men dette taler man heller ikke om fra modstandernes side. Man lader ganske simpelt, som om denne rapport overhovedet ikke eksisterer, og man gør i stedet for en mængde ud af at fastslå, at vort demokrati går til grunde, når vi kommer i EF, at Vesteuropa og i denne forbindelse EF ikke er et værdigt demokrati og et værdigt samarbejde for Danmark. Man gør meget ud af at fastslå, at det ikke er dette Europa alene, vi skal samarbejde med, men at vi skal have et tættere samarbejde også med den øvrige del af Europa. Hvilke dele har vi ikke hørt noget om. Man taler om nej til EEC og ja til Europa. Hvad er det for et andet Europa, som man ønsker et lige så tæt samarbejde med, som man ønsker det med De europæiske Fællesskaber? Er det Østeuropa, man påstår vi skal gå ind i dette tætte samarbejde